

DESIRE®

Kimberley Troutteová
Jejich druhá šance

 HARLEQUIN®
TM

KIMBERLEY TROUTTEOVÁ

JEJICH DRUHÁ ŠANCE

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

v mých listopadových příbězích k sobě hrdinové hledají poměrně dlouho a komplikovaně cestu. Po mladickém poblouznění či tajném citu se na roky vzdálí, aby se jako zralejší osobnosti opět potkali a ověřili si, že vzájemné přitažlivosti čas na síle nic neubral... Věřím tedy, že náležitě využijete nevlídného počasí venku, sáhnete po některé z mých povídek a krásně si užijete četby třeba s šálkem voňavého čaje. Podzimní plísňkanice přímo vybízejí, aby se člověk zachumlal do měkké deky a nechal se unést do světa romantiky.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

Váš Harlequin

Kimberley Troutteová

JEJICH DRUHÁ ŠANCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Forbidden Lovers

První vydání:
Harlequin Books, 2018

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2018 by Kimberley Troutte
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity
na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4631-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4632-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4633-0 (PDF)

Historie Zátoky pirátů

Harperovi celá staletí vynikali v nezákonných aktivitách. Ve třicátých letech devatenáctého století dobytkářský baron Jonas Harper zakoupil pozemek v Zátoce pirátů na nynějším kalifornském pobřeží. Říká se, že španělský král ten skvělý pozemek prodal hluboko pod cenou, protože bylo dobře známo, že v oblasti zátoky rádí piráti. Říká se také, že je to sice velice zvláštní, ale po tom, co Jonas tento pozemek koupil, tam už nikdy nikdo pirátskou loď neviděl. Harper sám předával s vychytralým úsměvem tento příběh z generace na generaci, aby připomínal svým potomkům, že v každém z nich je kus piráta. Od každé generace Harperových se očekávalo, že bude rozmnožovat majetek i za cenu velkých obětí. Tak to bylo i s naftovým magnátem RW Harperem, který poslal své děti před deseti lety pryč z domu. Najednou je ale po té době požádal, aby se vrátili zpět do Zátoky pirátů. Měl ovšem své podmínky a v žádném případě nebyl povznesen nad úplatky či vydírání, aby dosáhl toho, co chce. Harperovi nemilují, ti drancují. Tak to vždycky bývalo. Možná se to ale teď změní: pokud plán, který má RW, uspěje, všichni čtyři Harperovi včetně něj možná konečně v Zátoce pirátů najdou lásku.

PRVNÍ KAPITOLA

Matt Harper mířil přímo ke slunci. S úsměvem na tváři přejel rukou přes její sexy a hladké křivky a vynášel ji ještě výš. Rychleji. Silněji. Předla pod ním a on cítil v klíně její jemné vibrace. Byla neskutečně sexy, měla v sobě sílu i rafinovanost, byla krásná a inteligentní. Dneska ji dotlačil až k nejzazším limitům a nechal ji, aby se pozvedla ke slávě. Byla pro chlapa, jako je on, přímo stvořená, nebyla pro starocha, který si ji pořídí, aby se na ni jen díval. Taková škoda, takové plýtvání! Mattovi lámalo srdce pomyšlení na to, že by tahle kočička za pětadesát milionů dolarů měla jen stát na místě a chytat prach. Jeho zlatíčko se jmenovalo Gulfstream G650ER, nádherný letoun, který jeho otec koupil pro Harper Industries. Proč? Přece s ním jeho otec nebude létat nad naftovými poli, aby děsil svoje dělníky, jako to dělával dřív! Pokud se dalo věřit řečem, jeho otec se stáhl z očí veřejnosti a usadil se v Casa Larga, v letním rodinném domě. Matt netušil, jestli je to pravda; on sám svého otce neviděl deset let. Kdyby to bylo padesát, vyhovovalo by mu to.

Zatočil prudce doleva a pod sebou uviděl Harperovo *panství*. Stiskl zuby. V Air Force měl Matt takový zvyk: každý cíl, na který shazoval bomby, byl pro něj Casa Larga. Udeřil se pěstí do stehna. Tohle bylo nesnesitelné! Raději by byl kdekoli v boji než zrovna tady. A přesto tady je.

Proč ho, ksakru, otec povolal zpátky? Přistál na jejich soukromém rodinném letišti a vypnul motory. Teď ještě

kdyby tak mohl vypnout ty brutální vzpomínky, které na něj dorážely ze všech stran. Jako to kdysi dělaly otcovy ruce. Bylo mu znovu sedmnáct, měl zkrvavená ústa, napřažené pěsti a vyzýval RW, aby se odvážil ho udeřit ještě jednou. Otec mu dával i dřív spoustu rozkazů, ale to ultimátum, s nímž přišel toho dne, způsobilo, že pohár přetekl. *Vzhledem k tomu, že ses od té holky nedržel dál, máš na výběr. Buď okamžitě nastoupíš na Air Force akademii, nebo budeš sledovat, co se té maličké přihodí. Mám prostředky, jak zničit celou její rodinu, můj chlapče. Chceš, aby se to stalo? Nikdo tě nebodne do zad lépe než Harper.* Myslel tehdy ty hrozby vážně? Netušil. A netušil to ani teď. Ale Julia byla jeho dívka a on ji miloval. Bylo to prosté. Neměl jinou možnost než chránit ji i její rodinu před tím, co na ně RW Harper chystal. Matt odjel na akademii ještě tentýž den. Nepolíbil Julii na rozloučenou, ale věřil, že si pro ni zase přijede. Taková naivita.

O deset let později měl pocit, že se přes to více méně přenesl. Více méně. Nedokázal se ale přenést přes ztrátu dívky, kterou zanechal za sebou, a to bez ohledu na to s kolika úžasnými ženami se od té doby potkal. Julia mu slíbila, že bude navždy jeho, a pak se tři měsíce po jeho odjezdu provdala za někoho jiného. V Akademii trpěl při výcviku jako zvíře, byl pobodán, postřelen v boji, ale nic ho nebolelo tak jako zpráva o Juliině svatbě. To byla poslední rána, po níž si přísahal, že se sem už nikdy nevrátí.

Teď mu ovšem otec nabídl dohodu, aby přiletěl s Gulfstreamem do Zátoky pirátů, a Harper Industries koupí pro Mattovu flotilu v Jihovýchodní Asii poslední potřebný letoun. Investor na něj tlačil a Matt ten stroj potřeboval. Takovou nabídku odmítnout prostě nemohl. Takže si ho ten naftový magnát se srdcem piráta, jeho zatracený otec, zkrátka koupil. Ne, nebude v Zátocce tak dlouho, aby se setkal s Julií Espinozou, nebo jak se teď vlastně jmenuje. Splní svůj úkol a konečně bude moci odjet navždycky.

Matt se zastavil v kavárně a občůdku u Juanity. Bylo

to jedno z jeho nejoblíbenějších dětských míst v Pueblitu, maličké vesničky hned za hranicemi pozemků jeho rodiny. To první léto, kdy sem zašel, mu bylo osm, a všechny ty krásné a nové pachy a barvy ho okouzly. Nedokázal přečíst španělsky psané cedulky a hlava divoáka nad pokladnou ho vyděsila, ale mexické cukroví ho lákalo. Nikdy nic podobného neviděl, a tak když mu je Juanita nabídla, ukradl si jich plnou hrst. Jeho matka se zhrzla, že zaprvé na takové špinavé místo vůbec šel, a zadruhé, že *těm lidem* něco vzal. Přinutila ho, aby se vrátil, a za ukradené bonbony zaplatil. Sama Juanita se na něj velmi přísně zadívala a řekla mu, že od něj očekává, že si svůj zločin odpracuje. Zametl a vytřel celý obchod. To bylo poprvé, kdy pracoval a kdy cítil nějaký pocit užitečnosti. Druhý den se vrátil a zeptal se, jestli může ukradnout ještě něco.

„Proč? Nedostal jsi lekci?“ zeptala se ho.

„Dostal. Ale chtěl bych znovu zametat. Práce mě baví.“

Juanita zaklonila hlavu, rozesmála se a pak ho objala. Pěkně voněla, měla měkké a teplé paže. Přál si, aby ho někdy takhle objala jeho matka a celým obličejem se na něj usmála. Nejen těmi úzkými rty.

„*Claro, amorcito.*“ Pustila ho a podala mu smeták.

„Můžeš ho používat, kdykoli se ti zachce. Budu ti platit sladkostmi.“

Tak uzavřeli obchod. Když byla v Zátoce pirátů jeho rodina na prázdninách, trávil v Juanitině obchodě hodně času a pomáhal jí. Za to od ní dostal sladkostí, co se do něj vlezlo. A taky *churros*. Proboha, na *churros* úplně zapomněl. V puse se mu začaly sbíhat sliny, když čekal u venkovního stolu, až si od něj Juanita vezme objednávku. U jiných stolů sedělo pár starých *padrones*, pojídali mastnými rukama *menudo* a povídali si a smáli se tak hlasitě, aby přehlušili řvoucí prastaré rádio. Měl pocit, jako by odsud nikdy neodešel. Až na to, že tentokrát s ním nebyla Julia.

Nějaká mladá dívka před něj položila košík s chipsy a misku salsy. „Chcete si objednat, pane?“

„Ty nejsi Juanita.“

Zasmála se: „A vy nejste George Clooney. Juanita dnes pracuje v druhé práci. Já jsem Ana.“

Druhá práce? Má Juanita finanční potíže? „Kde? Jsem její starý přítel a jsem tady jen na pár dnů. Rád bych ji viděl.“

„Promiňte, ale je to tajné zaměstnání. Ani já nevím, kde to je. Chcete něco k pití?“

Matta to vážně zkusilo, vždyť Juanita byl jediný člověk, kterému na něm doopravdy záleželo. Nebo to tak aspoň vypadalo. „Pivo, prosím. Máte dnes *churros*?“

„Každý boží den. Budu hned zpět.“

Pomaloučku jedl chipsy a namácel si je do zaručeně nejpálivější omáčky na světě. Doslova mu hořely uši a po zádech mu stékaly cívky potu. Tohle mu chybělo. Když mu Ana přinesla pivo, řekla: „Opatrně, pane. Je to hodně ostré. Přinesu vám i vodu.“

Přikývl a polkl doušek piva, aby si zchladil jazyk. Nepomohlo to. U stolu vedle něj si dvě ženy hlasitě povídaly o šatech a botách. „Klidně si jdi v kostýmu piráta. Já si na sebe vezmu nové šaty, co jsem si objednala. Člověk nedostává pozvání na Harperovo panství každý den, ne?“

Matt se skoro zalkl svým pivem. Ty ženy mu nebyly povědomé, ale neexistovala možnost, že by RW Harper pozval do svého domu naprosté cizinky. „Promiňte, prosím. Říkala jste, že u Harperových bude nějaká sešlost?“

Žena se k němu naklonila blíž. „Ano. Sám pan RW Harper pozval všechny z městečka.“

Teď věděl, že se něco děje, vždyť politika jeho rodičů byla jasná: nebratříčkovat se s *pomocnými silami*. Vzhledem k tomu, že pro ně pracovala většina lidí z Pueblita, bylo zapovězeno vlastně celé městečko. Ne, že by to pravidlo někdy bral vážně. „Víš se, k jaké je to příležitosti?“

„Ne, *guapo*, nikdo nic neví. Ale jestli potřebuješ společníci...“ Zvedla ruku a druhá žena ji přes ni udeřila jídelním lístkem.

„Maria, měla by ses uklidnit. Ty jdeš s Jaimem.“

Žena našpulila rty. „Ale Jaime nerad tancuje. A když

se podívám tady na toho, určitě se umí hýbat dokonale. Podívej se na ty svaly.“ Obrátila se k němu. „Jsi dobrý tanečník?“

Zasmál se. „Mě učili, že tancování je pro holky.“

„To je ale hloupost. Kdo myslíš, že s nimi tancuje?“ ušklíbla se.

„Většinou tančí samy se sebou a kluci jen šoupou nohama,“ ozval se za ním hlas. „Omlouvám se, moje sestřenice jsou z toho večírku celé pryč. Nechápu proč. Já bych do toho prokletého domu nevstoupila, ani kdyby mi platili.“ Obešla ho a ukradla si čips z košíku. „Ne, že by mě někdo pozval.“

Julia. Měl pocit, že ho zasáhl elektrický proud. Hrudník se mu sevřel a nedokázal polknout. A jeho srdce... bilo ještě vůbec? Juliiny tmavé vlasy se leskly a třpytily jako hvězdy za temné noci. Věděl, že jsou hebké a že by mu proklouzávaly mezi prsty jako sen. Kdyby lehce zatáhl, zaklonila by hlavu a odhalila by dlouhý krk, na který ji tak často líbal. A pak by se kroutila a snažila by se nesmát, když by jí něco šeptal proti její pokožce. Byla hrozně lechtivá. Zatraceně, to miloval. Měla kolem očí a úst tenoučké linky jemných vrásek, ale jinak byla úplně stejná, jakou si ji pamatoval. I její hlas zněl stejně jako v jeho snech. Ačkoli on se změnil k nepoznání, ona byla pořád... dokonalá.

„Ty nemůžeš jít, *chica*,“ řekla Maria. „Neměla jsi pana Harpera tak rozzlobit. Nebo jsi to měla udělat až po tom večírku.“

Druhá žena jen mlaskla. „Nemohla bych si půjčit ty tvoje červené šaty?“

Julia pokrčila rameny a posadila se k ženám. Ty křivky... Zatraceně. Julia Espinozová vykvetla v nádhernou ženu. „Jasně, Lindo. Proč ne? Kam si je já můžu vůbec vzít?“ Pak se obrátila k Mattovi, naklonila hlavu na stranu a zaclonila si oči dlaní. „Známe se?“ Za tmavými brýlemi mu Julia neviděla do očí, ale něco na něm jí bylo tak... povědomé. Byl vysoký, hodně vysoký, možná sto devadesát centimetrů. A měl široká ramena. Paže měl

svalnaté a opálené, tmavé vlasy ostříhané ve vojenském stylu a na bradě krátké vousy. Cožpak ji budou vzdyc-ky přitahovat vojáci? Teď si nabral na čips trochu salsy, dal si ho do pusy a okamžitě se rozkašlal. „Opatrně, je to ostré,“ varovala ho. Krk měl žilnatý a dlouhý, hranatou čelist. Úzký nos měl nahoře přetnutý jizvou, jako by byl v boji. Nebezpečný. Jaké by to bylo, kdyby se ho dotkla na tvářích? Byly by ty vousy měkké... nebo by píchaly? V koutku úst měl taky jizvu. Byl by tam citlivý, kdyby se líbali? Vnímala, že si ji prohlíží. Měl uzavřenou tvář, jako by byla vytesaná z kamene. Jako tváře řeckých bohů, o kterých se učila na škole. Až na to, že oni nenosili le-tecké brýle. Proboha, neměla bych na něj tak zírat. „Hm. Připomínáte mi někoho, koho jsem kdysi znala. Takový můj omyl.“

Lehounce se pousmál. „Váš... omyl?“

„Ano, omlouvám se.“ Otočila se a začala si povídat se sestřenicemi, ale myšlenkami byla stále u toho pohled-ného cizince. Z nějakého důvodu si vzpomněla na Matta a do očí jí vstoupily slzy.

„Posloucháš mě, *chica*? Které boty si mám k těm tvým červeným šatům vzít?“ zeptala se Linda.

Julia zvedla prst a obrátila se znovu k tomu muži, proto-že ji něco napadlo. Zrovna pil pivo. „Nejste v některé z mých tříd? Environmentální studia? Právo 107?“

Zarazil se uprostřed hltu a obočí vyklenul až nad rám brýlí.

„Vypadá snad jako jeden z těch hezounků z vysoké? Ne. Je to pilot, nevidíš? Viděla jsem, že na letišti přistálo nablýskané letadlo,“ řekla Maria.

Muž zvedl své pivo, ale neřekl ani slovo.

„Měl bys ochutnat moje *machaca*. Jsou skvělé na snída-ni.“ Linda se naklonila blíž, aby jí lépe viděl do výstříhu. Tak prvoplánové. Půl roku byla rozvedená a měla tři děti.

Julia se na něj znovu zadívala. Pracuje pro pana Har-pera? Je to nějaký jeho obchodní partner? Kamarád? A mračí se? Za těmi zatracenými brýlemi to nebylo po-znat.

„Lindina připálená vajíčka se nedají vůbec srovnat s mým *menudo*. Co ty na to, *guapo*? Nepotřebuješ přespát?“ předla Maria.

Odložil láhev a odkašlal si. „Nezůstanu tady.“ Měl hluboký, trochu nakráplý hlas. A vypadal otráveně.

„Obtěžovaly jsme vás. Prosím, nevšímejte si nás,“ pronesla Julia tiše a mávla na sestřenice, aby se otočily na opačnou stranu.

Linda na ni nedbala. „Pilot! To je zajímavé... Budeš večer na té slavnosti, fešáku?“

„Možná.“ Díval se stále na Julii. Proč se jí z toho stahoval žaludek?

„Dobře, tak si jdi s Julií. Stejně potřebuje, aby ji někdo vytáhl ven z domu,“ řekla Maria.

„Ne. Já nemůžu.“

„Pochopil jsem to.“ Pak sáhl pro svůj účet.

Počkat. On ji chtěl na ten večírek doprovodit? Ji? To se nestalo... ani si nevzpomínala, jak dlouho. „To ne proto, že bys... já... Nemám povoleno tam jít,“ řekla.

Posadil se vzpřímeněji, jako by se zlobil. „Manžel tě nepustí z domu?“

„Nejsem vdaná. Jde o to, že...“ Začervenala se, jako vždycky, když se styděla. Pak vydechla. „RW Harper na mě uvalil zákaz přiblížení. Nesmím blíž než deset metrů od Casa Larga.“

Trhl sebou a zíral na ni. Viděla svůj odraz v jeho brýlích a nelíbilo se jí, jak vypadá malá. Křehká. Napřímila se.

„Je to tak. Naše malá Julia se s panem Harperem chce soudit,“ vysvětlovala Maria. „Jako by sama žena mohla vyhrát nad jedním z nejmocnějších Američanů.“

Linda potřásla hlavou. „Měla jsi počkat po tom večírku. Něco takhle vzrušujícího se tady nestalo... no, asi nikdy.“

Pilot si prohrábl vlasy, jako by byl... co? Pobavený?

„Podívejte, někdo se té zlovolnosti musí postavit. Už to, že tady má svoje vrtné věže –“ mávla směrem k oceánu, „– je dost špatné. Víme, co by se stalo, kdyby jedna z nich, nedejbože, začala prosakovat. Ale teď chce stavět

i v oblasti, kde hnízdí kulíci! Někdo ho musí zastavit. Jsou ohrožení.“

„Ale no tak, *chica*. Zase se kvůli těm bílým ptáčkům rozčiluješ. A máme společnost.“ Linda se na muže usmála. „Pohlednou společnost.“

„Co tam Harper chce stavět?“ zeptal se.

„To ona neví. Jen se to říká,“ odpověděla Maria.

„Viděla jsem stopy nákladáků hned vedle hnízdišť. Muž jako Harper se nestará, komu ublíží.“ Poslední slova vyřkla zastřeně, jako by se jí stáhlo hrdlo. Proč si s ní zrovna dnes tak pohrávají emoce? Vzala si od Marie pivo a napila se.

Linda se naklonila blíž. „Než se začneš soudit s někým takovým, jako je pan Harper, musíš mít v ruce důkazy. Měla jsi počkat.“

„Důkazy?“ zeptal se.

„Ano. Myslím, že má v Casa Larga plány. Viděla jsem, jak za ním chodí stavitelé. Právníci. Tesaři. Kdybych se na ty plány mohla podívat, zjistit, co chce stavět –“ Zarážila se. Proč mu to všechno říká? Co když pro Harpera pracuje? „Nejsem typ ženy, který by se někam vloupal. Přísahám.“

„Mohl bych ti pomoci.“

Ten jeho hlas. Něco na něm ji zneklidňovalo. Vzrušovalo. Visela mu očima na ústech... kvůli té jizvě vypadala tvrději. Jaké by to bylo, kdyby ho na ni políbila? Už je to tak dlouho...

Maria do ní šťouchla a ona zamrkala. „Jak?“ vzpamatovala se.

„Dostanu tě dovnitř. Harper mě očekává. Pojď se mnou dnes jako moje spolupracnice.“

„*Órale, chica!* Můžeš se obléct jako pirátka a dostat se tam tajně!“ Lindě svítilo v očích a Julii bylo jasné, že ji s tím cizincem už vidí v posteli.

Pousmál se a jí se stáhly všechny vnitřnosti. Na vteřinu vypadal jako... ne. Na Matta nesmí myslet. Když si bude tyhle pocity projektovat do cizího muže, dostane se tak maximálně do potíží. „Proč mi chceš pomoci?“

„Někdo musí tu zlovůli zastavit,“ opakoval její slova. „Budu rád, když se ti to podaří.“

Proč? Nezná ji, spíš je možné, že mu Harper taky něco provedl. *Když budeš moc dlouho v blízkosti piráta, nakonec tě okrade.* Tohle se naučila tím těžším způsobem. Linda měla ale pravdu. Něco tak vzrušujícího se tady snad ještě nestalo. Naposledy byla uvnitř toho domu s Mattem. Teď potřebovala po svém boku silného muže, aby ji před nápirem těch vzpomínek ochránil. „Přijed pro mě na Bougainvillea Lane, 3 C. Potřebuješ instrukce, jak se tam dostat?“

Mávl rukou. „Najdu to.“ Pueblicito mělo jen tři ulice a bylo asi nejmenším městečkem, jaké kdy viděl.

„Vaše *churros*, pane.“ Ana před něj postavila talíř s nádhernými křupavými sousty.

„Díky.“ Protáhl prst cukrem se skořicí, olízl si ho a zasténal slastí.

„Horké a sladké?“ zeptala se s úsměvem, který byl trochu roztřesený. Pak si olízla rty, aniž to měla v úmyslu. Upřeně se na ni díval. Jak si přála, aby mu mohla sundat ty brýle a podívat se mu do očí! „Tak... musím jít.“ Postavila se a doufala, že se už víc neztrapní. „Seženu nám kostýmy pirátů. Uvidíme se v sedm.“ Vykročila a vtom si uvědomila, že ani nezná pilotovo jméno. Proboha...

„Budu tam, Julio,“ zavolal na ni.

Zapotácela se, když slyšela ten způsob, jakým vyslovil její jméno. Neotočila se ale. Bojovala s vlnami touhy tak silné, že málem omdlela. Nějak se jí ale podařilo jít stále dál. Ten pilot není hoch, kterému kdysi odevzdala své srdce, není to on bez ohledu na to, jak moc si přeje, aby to tak bylo. Její jedinou lásku zastřelili v boji před deseti dlouhými lety. Matt Harper je mrtvý.